

*ő az állapotát akarja leplezni vele,
ami leginkább egy betegségre emlékezteti.*

*És bár fogalma sincs,
mit fog a gyerekekkel kezdeni,
tudja, hogy a nevelőotthonban a szülés olyan lenne,
mint amikor a jéghegyről leválik egy darab,
és messzire sodorja az éltető földtől az állatot.*

*A katedrális zárva találja.
Előveszi a bicskáját,
szórakozottan szíveket vés az ajtajára,
és olyan neveket ír bele,
amilyen embereket nem ismer.
Minél több jut eszébe,
annál jobban örül,
hogy van még esélye arra,
hogy szeressen valakit.*

JÁSZ ATTILA

Fausztina nővér betegnaplójából*

[DE. PRESSZIÓVERS]

*Ha festenek az éjjeli üres, neonvilágította peronokat
az állomáson. A sínek sötét, hideg csillogását.*

*A néma és reménytelen várakozást. De mégis.
Pár perccel később már egy újabb nap lehetőségével,*

*bár távolabb még a fénytől, és sokkal közelebb
a sűrű sötétséghez. És mégis, mégis, mégis.*

[VAKREMÉNY. DEMENSVERS]

Takács Zsuzsának és Lanczkor Gábornak

*Egy öreg fénykereskedő áll a régi zsidótemetőben
egy olvashatatlanra kopott sírkő fölött.
Mit is keres itt, nem emlékszik már.
Elfelejtett minden mást. Csak ott áll egyedül. Boldogan.*

* Szent Fausztina Kowalska (1905–1938).

[ÁLOMBETEGSÉG. HAJNALVERS]

Térey Jánosnak

Álmomban megbaltam. És amikor felébredtem, pontosan emlékeztem minden apró részletre, hogy történt. Ahogy mindig is szerettem volna. Úgy történt minden.

De nem tudtam elmondani még neked se, mert a beszéd is egy betegség, könnyen átragad másra. Mint egy vírus a metrón. És nem akarlak megfertőzni az álmmal.

Inkább gyógyítom magam. Hallgatok, hallgatok, hallgatok hosszan. Csak akkor szólok majd meg, ha kérdezel. Nehogy megijedj. Hogy tényleg megbalt bennem valami.

[FOLYÓMEDERBEN. GYÓGYULÓVERS]

*Esős, hideg májusi nap.
Mégis milyen szép kezdet*

*kinézni a bambuszrolón
keresztül a hajnali kertbe.*

*Nem aludni vissza, nem olvasni,
csak feküdni a folyómederben,*

*engedni, engedni csak az áramlást
magamon keresztül.*

